

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku I. N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 lutego 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje radcy prawnemu S. K., G., ul. S. [...] od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) powiększoną o bieżącą stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lipca 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...], III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację I. N. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 listopada 2016 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. z dnia 5 kwietnia 2016 r. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Sąd Okręgowy oparł orzeczenie na opiniach biegłych ortopedy i neurologa-rehabilitanta, uznając, że miarodajnie ocenili stan zdrowia skarżącej oraz jej zdolność do wykonywania

zatrudnienia w wyuczonym zawodzie sprzedawcy i wykonywanym zawodzie sprzątającej (art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe wystarczające dla ustalenia istotnych okoliczności sprawy, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny dowodów określone w art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie ustalenia faktów. Stwierdził, że w stanie zdrowia ubezpieczonej występują dolegliwości wskazywane przez nią i rozpoznane przez biegłych sądowych, które zostały wzięte pod uwagę przy ocenie niezdolności do pracy, jednak stopień ich nasilenia nie powoduje co najmniej częściowej niezdolności do pracy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia wymienionych w kolejności: art. 12 ust. 1 w związku z art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach przez posłużenie się kryterium całkowitej niezdolności do pracy, zamiast oceny stopnia utraty możliwości zarobkowania w zawodzie wyuczonym, tj. w zawodzie sprzedawcy, art. 286 k.p.c. przez niewezwanie biegłych na rozprawę, mimo zgłoszenia licznych zarzutów do opinii wymagających odniesienia się przez biegłych, art. 57 w związku z art. 12 ust. 1, w związku z art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach przez pominięcie orzeczenia z 2006 r. o niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym, art. 233 § 1 w związku z art. 316 § 1, w związku z art. 328 § 2, w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez całkowite pominięcie części materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu, tj. zarzutów zgłaszanych przez ubezpieczoną do opinii biegłych, przy jednoczesnym ograniczeniu się do lakonicznego stwierdzenia, że stanowiły one „jedynie nieuzasadnioną polemikę”.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na „istotne naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego skutkujące odmową przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy” i podniosła, że z powodu licznych schorzeń została pozbawiona możliwości wykonywania wyuczonego zawodu sprzedawcy. Zaznaczyła, że z uzasadnienia skarżonego wyroku wynika, iż sprawa była prowadzona do tej pory w oparciu o

treść art. 12 ust. 1 w związku z art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach, tzn. jej problemy zdrowotne były rozpatrywane pod kątem całkowitej utraty zdolności do pracy, w żadnym bowiem miejscu skarżonego orzeczenia Sąd nie odniósł się do niemożności wykonywania przez ubezpieczoną zawodu sprzedawcy, wymagającego pełnej sprawności wszystkich kończyn i niewystępowania ciągłych zawrotów głowy. Podniosła, że działając bez profesjonalnego pełnomocnika zgłosiła wiele zarzutów do opinii biegłych, które zasługiwały przynajmniej na wezwanie biegłych na rozprawę celem ustosunkowania się przez do nich.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania albo gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca nie powołała się na żadną z tych przyczyn, a argumentacja przyjęta we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uwzględnia związania Sądu Najwyższego faktami ustalonymi w sprawie oraz niedopuszczalności konfrontowania przez ten Sąd oceny dowodów (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i przyznał pełnomocnikowi ubezpieczonej zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (§ 16 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. poz. 1714 ze zm.).